

S Míšou jsme se dohodli, že spolu budeme chodit, když se máme tak moc rádi. Samozřejmě jsme byly děti a všichni naši spolužáci by z toho udělali největší skandál. Proto jsme se rozhodli, že to budeme po nějakou dobu držet v tajnosti. Já jsem ale byla docela nedočkává a na vše jsem spěchala. To mi ostatně zůstalo dodnes.

Letmo si pamatuji na náš plán a na naši představu první pusy. Měli jsme to promyšlené. Ve třídě jsme měli zavedený systém na zamykání šaten. Šatny byly společné, každá třída měla jednu svoji místnost, kde byly věšáky pro všechny. Po každém prvním zvonění, které bylo deset minut před začátkem celého vyučování, se šatny zamykaly. Ze třídy se vždy vybrali dva žáci, kteří měli službu. Do povinností služby patřilo mimo zamykání šatny také uklízení tabule a nošení třídní knihy. Paní učitelka nás vždy párovala do dvojic.

Náš plán byl prostý. Jakmile poprvé zazvoní školní zvonek, já s Míšou jako služba odejdeme zamknout šatnu. A ještě před zamčením se do šatny zavřeme a dáme si první pusy. Vlastně to bylo i docela romantické. Idea našeho prvního polibku. Byl to dokonalý plán, který neměl žádnou chybu. Nikdo ze spolužáků by neměl žádné podezření a nikdo by nás při tom neviděl. Bylo to vlastně docela geniální. Ale už tehdy jsem si uvědomila, že ne všechny plány (ať jsou sebevíc promyšlené) vyjdou, a že vždy je riziko, že život před vás postaví překážku, která vás překvapí. A přesně to se stalo.

Šli jsme s Míšou po schodech, oba natěšení, ale zároveň nervózní, protože přece jen šlo o první pusy. V páté třídě tomu přikládáte stejnou důležitost, jako by šlo o žádost o ruku. Došli jsme před šatnu, a když mělo přijít na věc, oba jsme slyšeli smích dvou kluků. Byl to Michalův bratr a jeho kamarád, kteří byli současně našimi spolužáky. Oba dva jsme ztuhli. Zamkli jsme šatnu a odebrali jsme se zpátky nahoru do třídy. Bylo to docela smutné. Samozřejmě drb o tom, že spolu chodíme se během další přestávky rozšířil přes celou třídu.

Tímto skončila naše love story s Míšou. Už si přesně nepamatuji pravý důvod našeho rozchodu, ale chodili jsme spolu něco

málo přes měsíc. To ty dětské lásky tak trvají. Láska skončila, ale náš vztah s Míšou se nadále rozvíjel, jen úplně jiným směrem.

Společně jsme nastoupili na osmileté gymnázium a dál jsme zůstali spolužáky. Přáteli jsme se opět stali asi až v kvartě, když jsme byli z celé školy vybráni jako jedni z nejlepších studentů angličtiny a jeli jsme do Skotska. Výlet byl financován projektem ze školy, tudíž jsme za ubytování a za cestu nezaplatili ani korunu. Jediné, co jsme si platili, byla útrata a případné vstupy na památky nebo atrakce. Musím říct, že tento týdenní výlet byl vážně úžasný. Nejen, že jsme navštívili Skotsko, ale viděli jsme také Amsterdam, krásnou přírodu Skotské vysočiny, hlavní město Skotska, jezero Loch Ness a také Londýn. A právě během toho výletu vzniklo naše přátelství.

Ze školy se vybíralo dohromady asi padesát studentů ze všech ročníků a já s Míšou jsme v angličtině opravdu vynikali. Měli jsme to zasloužené. Nejela se mnou ani jedna z mých nejlepších kamarádek, a tak jsem v autobuse seděla s Michalem. Za tu dlouhou cestu jsme společně zavzpomínali na naši dětskou lásku a poznali jsme každou vlastnost toho druhého. Dá-li se to tak říct, stali se z nás nejlepší přátelé. V době, kdy jsme jeli na výlet, jsem už jako patnáctiletá řešila další zamilovanost a nešťastnou lásku a vše jsem to s Míšou náležitě probrala. Naslouchal mi a podporoval mě. Už tehdy jsem věděla, že naše přátelství bude jedno z nejsilnějších, které v životě budu mít.

Mimo Michala jsem na střední škole měla tři skvělé kamarádky. Každá byla jiná. Viktorii, kterou jsem znala nejdéle. Už od školky jsme byly moc dobrými kamarádkami a často si nás lidi spojovali kvůli naší ztřeštěné povaze, kterou máme společnou. Melánii, se kterou jsme se spřátelily v průběhu let na gymplu. Mel byla typický příklad krásné, slušné a nevinné holky. A nakonec tady byla Stela. Nespoutaná pařmenka, která stála vždy za svými přáteli.

Michal byl první M v mém životě a zdá se, že bude i tím nejdůležitějším. Až do té doby, než se jeden pro druhého staneme jen vzpomínkou.